

«Чогось страшно мені, чогось боязко...
Встань, соколе, вікно зафірань».
«Ой, смішненька ти. Хто ж там? Лиш проліски
Та поснули кущі без шептань.
Пригорнись до мене, моє златко,
Хвилям сну себе всеньку віддай —
Загойдають так солодко-солодко:
Баю-бай, баю-бай, баю-бай...
Кожна спить на селі тепер хатонька,
У садку кожна квітонька — гном.
Треба й нам, моя ясонько, спатоньки.
Чорна людям, чужа за вікном».

1923

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Фрагменти II.
Добірка упорядника.